

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

przy udziale prokuratora del. do Prokuratury Krajowej Anety Orzechowskiej,
w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in .

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniach 14 września 2023 r. oraz 9 maja 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 91/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 października 2021 r., sygn. akt XVIII K 159/21,

1. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do P. W., a na podstawie art. 435 k.p.k. także w stosunku do R. W. i przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. zarządza zwrot na rzecz P. W. wniesionej opłaty od kasacji w kwocie 750 zł

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2021 r., sygn. akt XVIII K 159/21 Sąd Okręgowy w Warszawie uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia: 1) czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy ustaleniu że oskarżony czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i za to skazał go wymierzając mu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.; 2) dwóch czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ustalając że czynów tych dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, i za każdy z tych czynów skazał go, a przyjmując, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. Sąd wymierzył oskarżonemu R. W. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i 6 miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia: 1) czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to skazał go wymierzając karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 3 miesięcy oraz karę grzywny w wymiarze

250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 zł; 2) dwóch czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go za każdy z tych czynów, a przyjmując, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. wymierzył karę pozbawienia wolności w wysokości 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 zł; 3) czynu z art. 270 § 3 k.k. i skazał go wymierzając karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzył oskarżonemu P. W. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i 8 miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 100 zł.

Nadto, Sąd orzekł wobec obu skazanych solidarnie obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w punktach I i IV aktu oskarżenia, poprzez zwrócenie pokrzywdzonym pobranych kwot środków pieniężnych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych na korzyść obu oskarżonych oraz apelacji prokuratora na niekorzyść P. W. wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKa 91/22, Sąd Apelacyjny w Warszawie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca P. W. , zaskarżając je w całości w odniesieniu do skazanego, zarzucając;

„rażące naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych UE i art. 2 oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej polegające na tym, że sąd był nienależycie obsadzony, albowiem w składzie orzekającym zasiadał Sędzia Sądu Rejonowego D. D., delegowany przez Ministra Sprawiedliwości w oparciu o art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych do orzekania w Sądzie Apelacyjnym, co skutkowało pozbawieniem oskarżonego P. W. prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem, a także sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez niezawisły i bezstronny

sąd w postępowaniu apelacyjnym, a to ze względu na fakt, iż art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych jest sprzeczny z przepisami art. 47 Karty Praw Podstawowych UE i art. 2 oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w zakresie w jakim uprawnia Ministra Sprawiedliwości, pełniącego jednocześnie rolę Prokuratora Generalnego, do dokonywania delegacji sędziów z sądów niższej instancji do sądów wyższej instancji, w szczególności ze względu na brak określenia kryteriów doboru sędziów do tej delegacji, jak również możliwość odwołania przez Ministra Sprawiedliwości delegacji w każdym czasie bez zachowania okresu uprzedzenia zgodnie z art. 77 § 4 zd. 2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, a nadto w realiach niniejszej sprawy delegacja do Sądu Apelacyjnego dotyczyła Sędziego Sądu Rejonowego, który pomimo wieloletniego orzekania w Sądzie Rejonowym w Warszawie i udziału w konkursach na stanowisko sędziego sądów wyższych instancji, nie uzyskał dotychczas nominacji na stanowisko w sądzie wyższej instancji, uzyskał zaś na podstawie dyskrecyjnej decyzji Ministra Sprawiedliwości: - delegację do sądu wyższej instancji i to o dwa szczeble w strukturze organizacyjnej, co wskazuje na istnienie "szczególnej" relacji tego sędziego z przedstawicielem władzy wykonawczej, niepozwalającej uznać go za bezstronnego i niezawisłego".

Podnosząc powyższe obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Obecny na rozprawie prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się skuteczna w tym znaczeniu, że wobec ujawnienia się bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k., związanej z

wadliwie ukształtowanym składem Sądu II instancji, doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w stosunku do P. W. , a na podstawie art. 435 k.p.k. także w odniesieniu do skazanego R. W. i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W ocenie Sądu Najwyższego wadliwość zaskarżonego wyroku związana z bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., dotyczy wszystkich sędziów zasiadających w tej sprawie w składzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, tj. SSA P.S., SSA K. W. oraz SSR del. do SA D.D.

W odniesieniu do SSA P.S., SSA K.W. wskazać należy, że sędziowie ci zostali już poddani w przeszłości przez Sąd Najwyższy testowi bezstronności i niezależności, a wyniki tych testów były negatywne. Ocenę tę podziela także Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu.

Sąd Najwyższy odwołuje się w tym zakresie do uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20, podkreślając, że wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest obowiązująca i w myśl art. 87 ust. 1 ustawy o SN Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Sędziów tego Sądu nie może zatem zwolnić z obowiązku jej przestrzegania żadna subiektywna czy inna okoliczność, w tym zgłoszone do uchwały zdanie odrębne, czy interes w korzystnej dla sędziego, a odmiennej wykładni przepisu art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Związani uchwałą trzech Izb Sądu Najwyższego pozostają co oczywiste także sędziowie Sądu Najwyższego orzekający w innych niż Izba Karna izbach tego Sądu. Oczywistym jest też, że niczego w tym zakresie nie może zmienić wskazywany niekiedy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61, skoro jego rozstrzygnięcie nie należy do zawartego w art. 188 Konstytucji RP katalogu orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22). Tylko zaś te orzeczenia z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP uzyskują moc powszechnie obowiązującą. Powołane orzeczenie Trybunału, wydane w sprawie U 2/20, stanowiące z powodu swej wadliwości co najwyżej niewiążący wyraz określonych poglądów prawnych co do wykładni konkretnych przepisów nie uzyskało zatem ani

mocy powszechnie obowiązującego orzeczenia, a więc co oczywiste nie mogło uchylić uchwały trzech połączonych Izb SN (BSA I-4110-1/20), ani też nie zawiera argumentacji zasługującej na uwzględnienie.

Jak wynika z treści uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” W odniesieniu do sędziów sądów powszechnych wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje zatem wprowadzić automatycznie, że sąd z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jeżeli jednak ujawnione zostaną przez strony albo staną się Sądowni Najwyższemu znane z urzędu okoliczności wskazujące na wątpliwości co do bezstronności sędziego rozwiązać je może albo potwierdzić szczegółowe ich badanie, do którego Sąd Najwyższy jest uprawniony i zobowiązany zarazem.

Stanowisko to znalazło swoje wzmocnienie w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, dotyczącej statusu Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3; dalej: „ustawa nowelizująca KRS”), w której trafnie stwierdzono, że nie jest ona już organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1. Podobne stanowisko zajął także w tym zakresie Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej ETPCz) w sprawie Reczkowicz p. Polsce, podkreślając, że zmiana ustawy o KRS praktycznie usunęła nie tylko dotychczasowy system przedstawicielski, ale także gwarancje niezależności sądownictwa w tym zakresie, co w rezultacie umożliwiło to władzy wykonawczej i ustawodawczej

bezpośrednią lub pośrednią ingerencję w procedurę powoływania sędziów, z której możliwości te władze skorzystały (pkt 274 wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., skarga 43447/19; HUDOC). Do podobnych wniosków doszedł ETPC w wyroku Wielkiej Izby z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie Grzęda przeciwko Polsce (skarga nr 43572/18).

Brak bezstronności i niezawisłości sądu, w składzie którego zasiadał sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w wadliwym procesie przed Krajową Radą Sądownictwa od 17 stycznia 2018 r., należy ustalić *in concreto* w odniesieniu do każdego z sędziów z osobna (por. uchwała Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 2/22). Potrzebę i zasadność przeprowadzania testu bezstronności potwierdził jak dotąd Sąd Najwyższy w kilkudziesięciu zapadłych orzeczeniach stwierdzających zarówno naruszenie standardu bezstronności w odniesieniu do niektórych sędziów sądów powszechnych powołanych z udziałem wadliwie ukształtowanej KRS, jak też nie dopatrując się uchybień z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w odniesieniu do innych sędziów poddanych testowi bezstronności (m.in. w sprawach III KK 193/20; II KK 206/21; III KK 375/21; III KK 404/21; II KK 489/21; II KK 505/21; II KO 111/21; II KS 32/21; III KS 26/22; II KK 23/22; III KK 39/22; II KK 55/23; II KK 74/22; II KK 119/22; II KK 192/22; II KK 469/22; V KK 562/22; II KK 571/22; II KK 607/22; II KK 614/22; V KK 17/23; III KK 60/23; III KK 109/23; III KK 185/23; II KK 124/23; III KK 239/23; II KK 287/23; II KK 288/23; II KK 296/23; II KK 363/23; III KK 471/23).

Z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać m.in.: równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecjonalnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również tzw. delegacje ministerialne, dodatkowe zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której

rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję RP ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21; z dnia 30 maja 2023 r., II KK 23/22; z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21, z dnia 12 grudnia 2023, II KK 74/22, z dnia 21 grudnia 2023., II KK 287/23).

Negatywną ocenę realizacji standardów bezstronności przez SSA P. S. wyraził Sąd Najwyższy w szeregu wyroków (w sprawach II KK 206/21, II KK 571/22, II KS 32/21, II KK 505/21, II KO 111/21, II KK 23/22, II KK 288/23, II KK 614/22, II KK 309/23, II KK 261/21, II KK 363/23, II KK 319/23, II KO 171/23, II KO 13/24, II KO 20/24), zachowuje ona aktualność także na gruncie niniejszej sprawy. Nie zachodzi zatem potrzeba szczegółowego przytaczania zawartych tam analiz i argumentów, a jedynie odwołanie do najważniejszych okoliczności związanych m.in. z faktem, że sędzia P.S. został powołany na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] w procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną przepisami ustawy nowelizującej KRS z dnia 8 grudnia 2017 r., co uchyliło domniemanie spełnienia przez niego standardu niezawisłości i bezstronności. W toku postępowania nominacyjnego kandydatura sędziego P.S. nie była opiniowana przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Apelacyjnego. Ponadto był on jedynym kandydatem na stanowisko, co wykluczyło możliwość porównania jego kompetencji merytorycznych z innymi kandydatami. Szczególne znaczenie dla kwestii bezstronności i niezależności sądu, w składzie którego zasiadał sędzia P.S., ma również aktywność i sposób pełnienia przez niego funkcji rzecznika dyscyplinarnego sędziów i prezesa sądu. Jak ustalił Sąd Najwyższy, Minister Sprawiedliwości powołał sędziego P. S. na funkcję Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. Następnie sędzia P. S. został delegowany do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w [...] przez Ministra Sprawiedliwości, po czym Minister Sprawiedliwości powołał go do pełnienia funkcji Prezesa Sądu Okręgowego w W., a później do pełnienia funkcji Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] Sędzia P. S. otrzymał również nominacje do pełnienia funkcji Nadzwyczajnego Rzecznika Dyscyplinarnego do prowadzenia konkretnych spraw przed Sądem Najwyższym. Wszystkie te nominacje nastąpiły w stosunkowo krótkim

okresie, były dyskrecyjne, a większości z nich dokonał ten sam polityk pełniący funkcję Ministra Sprawiedliwości. Dostrzec należało także konkretny kierunek działań sędziego P.S. jako rzecznika dyscyplinarnego, wskazując na ich zgodność z publicznie deklarowanymi oczekiwaniami władzy wykonawczej, w tym głównie Ministra Sprawiedliwości, zwłaszcza co do wszczynania i prowadzenia postępowań dyscyplinarnych wobec sędziów za wydawanie orzeczeń odwołujących się do judykatów trybunałów europejskich, sędziów kwestionujących legalność działań zmierzających do ograniczenia albo pozbawienia sądów przymiotu organów niezależnych i niezawisłych od władzy wykonawczej.

Negatywny wynik testu dotyczy także SSA K.W., wobec której Sąd Najwyższy dokonał testu bezstronności i niezawisłości w sprawach II KK 469/22, II KK 614/22 oraz II KK 289/23, II KK 168/23, II KK 434/23, II KK 295/23. Ocenę okoliczności tam stwierdzonych, w tym w sposób najbardziej pogłębiony w sprawie II KK 168/23, Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela. W tym w szczególności dostrzec należy, że sędzia K.W. zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko w Sądzie Apelacyjnym ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 585, uzyskując poparcie KRS w dniu 13 lipca 2021 r. (uchwała Nr 943/2021), a zatem zarówno po wydaniu wskazanych wyżej orzeczeń, lecz także uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., I BSA I-4110-1/20, zaś sędzia nominację przyjęła i odebrała w listopadzie 2021 r., a więc już także po rozstrzygnięciach w tym przedmiocie zawartych w wyrokach ETPCz: z dnia 22 lipca 2021 r., w sprawie Reczowicz przeciwko Polsce i z dnia 8 listopada 2021 r., Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce, akceptując zatem jawnie konsekwencje destrukcyjnego dla polskiego wymiaru sprawiedliwości działania władzy wykonawczej (przede wszystkim ówczesnego Ministra Sprawiedliwości) oraz ustawodawczej i godziła się na korzystanie z tej działalności zmierzającej do niszczenia niezależności wymiaru sprawiedliwości. Sędzia przyjęła od Ministra Sprawiedliwości zaangażowanego w niszczenie samodzielności władzy sądowniczej i podejmującego próby podporządkowania jej swojej woli funkcję przedstawiciela tego Ministra w komisjach egzaminacyjnych, pełniła funkcję wizytatora w Sądzie Okręgowym w W.; po powołaniu na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] uzyskała na własną prośbę i mimo negatywnej opinii Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu

Apelacyjnego w [...] uzasadnionej trudną sytuacją kadrową oraz negatywnej oceny Wiceprezes tego Sądu, i równie negatywnej opinii Kolegium Sądu delegację „powrotną” do Sądu Okręgowego w W. Po powrocie z tej delegacji sędzia uzyskała zgodę na zwolnienie z rozpoznania spraw niezakończonych w okresie delegacji (66 spraw, w tym 40 z wyznaczonym terminem rozprawy), a kilka miesięcy później przeszła na swój wniosek w stan spoczynku. Sędzia K.W. wyrażała zgodę i przyjmowała wskazane funkcje oraz zajmowała stanowiska w okresie intensywnego podejmowania czynności dyscyplinarnych przez organy dyscyplinarne powołane z woli Ministra Sprawiedliwości, wobec sędziów krytycznych względem reformy wymiaru sprawiedliwości naruszającej zasadę trójpodziału władzy, niszczącej bezstronność i niezależność sądów. Jak wskazał Sąd Najwyższy w sprawie II KK 168/23 w szczegółowo przedstawionej tam analizie zasadniczym celem skorzystania z konkursu przed upolitycznionym organem uzależnionym od władzy wykonawczej było osiągnięcie poważnej gratyfikacji finansowej, a jej postawa prowadziła do pogłębiania się trudności organizacyjnych w sądach obu instancji przy pełnej akceptacji tych zachowań przez sędziego P.S. ówczesnego Prezesa Sądu Okręgowego w W., a następnie Sądu Apelacyjnego w [...].

W przypadku SSR (del.) D.D. podstawą oceny dokonywanej w kontekście respektowania należytej obsady sądu jest wykładnia przepisów traktatowych przeprowadzona w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r., w połączonych sprawach od C-748/19 do C-754/19, w którym TSUE stwierdził, iż „art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TUE) odczytywany w świetle art. 2 TUE oraz art. 6 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego sądu karnego wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło to na czas

określony, czy na czas nieokreślony”. W konsekwencji powyższego, w odniesieniu do delegacji sędziego udzielonej po dniu 16 listopada 2021 r. dla oceny bezstronności sędziego delegowanego konieczne jest przeprowadzenie testu o charakterze identycznym z tym, jaki wypracowany został na gruncie orzecnictwa krajowego oraz organów międzynarodowych działających na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską w odniesieniu do osób powoływanych na urząd sędziego sądu powszechnego lub wojskowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy o KRS z dnia 8 grudnia 2017 r. (zob. wyroki Sądu Najwyższego w sprawach II KK 469/22, III KK 375/21, II KK 607/22; II KK 296/23).

Ponieważ w przypadku sędziego D. D. Sąd Najwyższy najczęściej odstępował w dotychczas rozpoznawanych sprawach od przeprowadzenia badania jego niezależności i bezstronności, uznając ją za zbędną do wydania orzeczenia wobec stwierdzenia wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej związanej z zasiadaniem w składach sądów innych sędziów, a także wobec odmowy przekazania przez prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] akt osobowych w/w sędziego zasadnym jest przedstawienie szczegółowego uzasadnienia wystąpienia w tym przypadku art. 439 § 1 k.p.k. Uwzględnia ono w istocie przede wszystkim informacje i dokumenty ujawnione w toku postępowania przed Sądem Najwyższym, a zatem odtwarzające okoliczności dotyczące sędziego D.D. w zakresie w jakim było to możliwe i jednocześnie dostateczne dla oceny. Wskazać zatem trzeba, że:

1. D.D. zdał z wynikiem dobrym w dniu 13 września 1999 r. egzamin sędziowski, k. 303. Z dniem 1 stycznia 2000 r. powołany został na stanowisko asesora Prokuratury Rejonowej w B., k.304. W dniu 1 stycznia 2002 r. powołany został na stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej w B., k. 282, k.301-302, k.305, a funkcję tę pełnił do 30 marca 2005 r., k. 284-285;
2. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 25 stycznia 2005 r. mianowany został na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W., k. 306;
3. Od 1 kwietnia 2014 r. do 26 października 2015 r. delegowany był także do Sądu Rejonowego, m.in. delegacje z 24 marca 2014 r., k.307; z dnia 16 października 2014 r., k.308, k.120;

4. Po objęciu funkcji sędziego sądu rejonowego sędzia D. D. ubiegał się kilkunastokrotnie (jak wynika z załączonych dokumentów kilkanaście razy do Sądu Okręgowego w W., dwa razy do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego) o powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego, jednak nominacji nie otrzymał, nie uzyskując przy tym najczęściej pozytywnej opinii Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w W. (m.in. k.255, k.258v., k.261v, k.262v., k.266v, k.268v, k.272v., k.273, k.276v., k.278, k.95);

Zasadnicze zmiany w karierze zawodowej sędziego D.D. i jej dynamiczne przyspieszenie nastąpiły od początku 2016 r. i tak:

5. Zarządzeniem MS z dnia 8 lutego 2016 r. powołany został do Komisji Egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego w 2016 r. k.309; jak wynika z uchwały KRS z 15 grudnia 2021 r. funkcję członka komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego pełnił także w 2017, 2018, 2019, k.121;
6. Pismem z dnia 25 lipca 2016 r., ze skutkiem od 1 lipca 2016 r. powierzono sędziemu pełnienie funkcji Zastępcy Przewodniczącego III Wydziału Karnego SR, k.310, które ulegało przedłużeniu, k.311;
7. Pismem z dnia 15 grudnia 2016 r. Ministerstwo Sprawiedliwości wskazało na planowane przez Ministra Sprawiedliwości delegowanie sędziego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, k.312. Jednak w związku z opinią w tej sprawie przedstawioną przez Wiceprezesa SR z dnia 2 stycznia 2017 r., k.313 oraz brakiem zgody na delegację Prezesa Sądu Okręgowego k.317-318, Minister Sprawiedliwości odstąpił od zamiaru tego delegowania, k.315-316;
8. W dniu 13 września 2017 r. sędzia D.D. został powołany przez podsekretarza stanu w MS Ł.P. na stanowisko wiceprezesa Sądu Okręgowego w W., pozostając nadal sędzią sądu rejonowego, k.319, w miejsce wiceprezes tego Sądu odwołanej w trakcie kadencji przez Ministra Sprawiedliwości – jednej z pierwszych prezesów sądów odwoływanych w 2017 r. w ramach „wymiany kadr”. Kilka dni później, w dniu 28 września 2017 r. został delegowany z dniem 1 października 2017 r. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w W. na czas pełnienia funkcji wiceprezesa tego Sądu, k.322, a więc na podstawie delegacji nieznanej ustawie (zob. wyrok SN z 25 maja 2021 r., IV KK 70/21, a w sprawie sędziego D. D. wyrok SN z 21 lipca 2021 r., II KK 208/20). Już jako wiceprezes SO w W. zwrócił się z żądaniem

wyjaśnień od sędziego I.T. w sprawie orzeczenia o wznowieniu umorzonego śledztwa w przedmiocie przeniesienia obrad Sejmu do Sali Kolumnowej w dniu 16 grudnia 2016 r., w której to sprawie następnie organy władzy wykonawczej z wykorzystaniem organów prokuratury i sądu dyscyplinarnego bezprawnie odsunęły sędziego I. T. od orzekania;

9. W związku z delegacją otrzymał przydział do orzekania w XVIII Wydziale Karnym Sądu Okręgowego w W. w pełnym obciążeniu, k.320; w dniu 6 października 2017 r. SSR D.DF. złożył wniosek o wstrzymanie przydziału spraw w XVIII Wydziale Karnym SO w W., k.323-324; a z dniem 9 października 2017 r. uzyskał zgodę Prezesa SO w W. na wstrzymanie przydziału spraw do referatu sędziego, k.321; jak wynika z uchwały KRS z 15 grudnia 2021 r. „w okresie tej delegacji nie załatwił jednak żadnej sprawy”, k.123;
10. W dniu 6 października 2017 r. SSR D.D. złożył wniosek o zwolnienie z powinności rozpoznania spraw w III Wydziale Karnym SR, w których nie otwarto przewodu sądowego, k.323-325;
11. Sędzia D. D. występował jako pełnomocnik zgłaszający M.M. jako kandydata do Krajowej Rady Sądownictwa, k. 98;
12. Sędzia D.D. zgłosił w styczniu 2018 r. swoją kandydaturę do Krajowej Rady Sądownictwa powołanej w wyniku zmian w latach 2017-2018. Został do niej powołany w dniu 6 marca 2018 r., k.120, pomimo niewątpliwej świadomości niekonstytucyjnego trybu przerywania kadencji działającej Krajowej Rady Sądownictwa i zmienionej procedury wyboru w sposób, który zapewnił organom władzy wykonawczej kontrolę nad KRS jako organem strzegącym niezależności władzy sądowniczej. Od 27 kwietnia 2019 r. do 18 lutego 2020 r. był Wiceprzewodniczącym KRS, k.102-103, k.121;
13. W odstępie kilku miesięcy, tj. w dniu 16 maja 2018 r. Minister Sprawiedliwości uchylił decyzję o delegacji do Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 września 2017 r., a jednocześnie od dnia 17 maja 2018 r. delegował sędziego D. D., nadał sędziemu sądu rejonowego, do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] na czas pełnienia funkcji wiceprezesa Sądu Okręgowego w W., k.326; w ramach podziału czynności sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] uzyskał obniżenie przydziału spraw odpowiednio w 2018, 2019, 2020 do 25%, k.327, 328, 329; jak

wynika z uchwały KRS z 15 grudnia 2021 r. „przed oddelegowaniem do Sądu Apelacyjnego w [...] jego doświadczenie zawodowe ograniczało się do rozpoznawania spraw na poziomie sądu rejonowego”, k.123;

14. Na uwagę zwraca także w tym zakresie m.in. dokonany podział czynności dokonany dla Wiceprezesa SO w W. SSR D.D. podpisany przez Wiceprezesa SO w W. dr D.D. z akceptacją dr D.D. z dnia 6.12.2018 r., k.330-332;
15. Istotne znaczenie dla oceny kompetencji merytorycznych sędziego D. D. do orzekania w Sądzie Apelacyjnym ma złożona w dniu 5 września 2019 r. opinia służbowa dotycząca SSR D. D. sporządzona przez Przewodniczącego II Wydziału Karnego SA w W. sędziego J. L. Złożona została w związku z udziałem SSR D. D. w konkursie na stanowisko sędziowskie w sądzie apelacyjnym. W opinii wskazano na brak doświadczenia do orzekania przez w/w sędziego w sądzie apelacyjnym. Jak wskazano w opinii „...nie jest mi znana karta zgłoszenia, do którego sądu Pan sędzia kandyduje. Gdyby sądem tym był Sąd Apelacyjny w [...], to w zgodnej opinii sędziów orzekających w II Wydziale Karnym, Pan sędzia D.D., jako sędzia, który nie orzekał w sądzie okręgowym w pierwszej instancji ani w sądzie okręgowym jako sądzie odwoławczym, nie dysponuje, choćby minimalnym doświadczeniem zawodowym, by na obecnym etapie swojej pracy zawodowej rozpocząć pracę orzeczniczą ze wskaźnikiem 100% udziału w przydziale wpływających do wydziału spraw w sądzie apelacyjnym.”, k.333-335;
16. W dniu 26 września 2019 r. złożony został wniosek Przewodniczącego II Wydziału Karnego SA w W. o odwołanie SSR D. D. z delegacji w SA w W. z powodu braku dostatecznego doświadczenia zawodowego, k.336. W dniu 26 września 2019 r. Wiceprezes SA w W. sędzia M.J. złożyła wniosek o zwołanie Kolegium Sądu Apelacyjnego w celu wystąpienia o odwołanie z delegacji SSR D. D., k.338. Jednogłośnie pozytywną opinię wniosku o odwołanie SSR D. D. przedstawiło Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] w dniu 30 września 2019 r., k.339. W dniu 11 października 2019 r. Prezes SA w W. B.W. wystąpiła do Wiceministra Sprawiedliwości A.D. za pośrednictwem Dyrektora Departamentu Kadr i Organizacji MS D.P. o odwołanie SSR D. D. z delegacji, k.340.

W aktach osobowych sędziego brak informacji o tym by wniosek ten został kiedykolwiek rozpoznany, do odwołania delegacji z tego powodu jednak nie doszło. Okoliczności te uznać należy za niezwykle istotne i w istocie o

bezprecedensowym charakterze, skoro w zgodnej opinii sędziów, przewodniczącego Wydziału oraz Prezesa Sądu sędzia sądu rejonowego nie posiada kompetencji do orzekania w sądzie o dwa szczeble wyższym, a jednak Minister Sprawiedliwości nie decyduje się odwołać takiego sędziego z delegacji. Wskazuje to bez wątpienia na wyjątkową pozycję sędziego i bliskie związki z Ministrem Sprawiedliwości. W aktach osobowych sędziego D. D. nie ma także dokumentów potwierdzających fakt, że w tym samym czasie ubiegał się o stanowisko sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...], a ostatecznie zrezygnował z ubiegania się o to stanowisko w czerwcu 2021 r. po umorzeniu postępowania awansowego do Izby Dyscyplinarnej przy SN;

17. D.D. złożył wniosek o powołanie na stanowisko sędziego w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. Pełnił w tym samym czasie funkcję wiceprzewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, k.98v. Zespół powołany przy KRS na posiedzeniu w dniach 27-28 stycznia 2020 r. udzielił mu pozytywnej rekomendacji, k.183v-188, k.211v, k.212v;
18. Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu w dniach 29-30 stycznia 2020 r. rozpoznała wniosek D. D. - jako sędziego sądu rejonowego i Wiceprzewodniczącego KRS - w konkursie na stanowisko w Izbie Dyscyplinarnej przy Sądzie Najwyższym, k.102-105, k.130-131. W wyniku głosowania uzyskał większość głosów: 9 za, 4 przeciw, 2 wstrzymujące, k.116-117. W dniu 31 stycznia 2020 r. KRS podjęła uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi wniosku o powołanie sędziego do Izby Dyscyplinarnej przy Sądzie Najwyższym, k.127-152. Do powołania nie doszło w wyniku umorzenia w dniu 10 czerwca 2021 r. postępowania przez Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN;
19. Po upływie ponad roku od żądania odwołania D.D. z delegacji, z dniem 1 lutego 2021 r. SSR D. D. został odwołany przez Ministra Sprawiedliwości z funkcji wiceprezesa SO w W. w związku ze złożoną rezygnacją, k.341. Jednocześnie jednak w tym samym dniu 1 lutego 2021 r. Minister Sprawiedliwości udzielił sędziemu D. D. dwóch delegacji:
 - a) ponownie delegował D. D. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] na czas nieokreślony, k.342;

b) równocześnie delegował tego sędziego do pełnienia czynności w KSSiP na stanowisku głównego specjalisty, k.343;

20. Podkreślić trzeba, że udzielając sędziemu D.D. delegacji do KSSiP Minister Sprawiedliwości przyznał sędziemu równocześnie także dwa dodatki finansowe:

1. dodatek funkcyjny w wysokości 0.45 mnożnika podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego,
2. ponadto „dodatek specjalny w wysokości 40% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego miesięcznie brutto”, k.343;

Przyznanie jednocześnie tych dwóch dodatków, a zwłaszcza „dodatku specjalnego” musi być dostrzeżone i ocenione w kontekście nie tylko samych uzyskiwanych z tego samego tytułu równoległych korzyści finansowych, nieznanymi kryteriów przyznania zwłaszcza „dodatku specjalnego”, ale przede wszystkim szczególnego zaufania ze strony władz organów wykonawczych realizujących w tym samym okresie czynności zmierzające do ograniczenia niezależności i niezawisłości sądów do sędziego, który był w tych warunkach gotów na gorliwą współpracę z tymi organami;

3. Już cztery dni później, pismem z dnia 5 lutego 2021 r., D.P., nie pełniąc już wówczas funkcji dyrektora departamentu w Ministerstwie Sprawiedliwości, lecz będąc Dyrektorem KSSiP, zwrócił się do Prezesa SA w [...] ze wskazaniem potrzeby obniżenia SSR D. D. przydziału spraw do 15% wpływu w Sądzie Apelacyjnym, k.344. Jak wynika z podziału czynności sędziego obowiązującego od 1 stycznia 2021 r. został on ustalony na poziomie 15% wpływu, k. 345-346, wykaz służbowy sędziego, k. 288;
4. Sędzia D. D. nadal jako sędzia sądu rejonowego był jedynym kandydatem na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]. Zespół powołany przy KRS na posiedzeniu w dniu 13 grudnia 2021 r. przedstawił pozytywną w tym zakresie rekomendację, k.153;
5. Krajowa Rada Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 15 grudnia 2021 r. pomimo ujawnionej negatywnej opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] (2 głosy za, 3 przeciw, 1 wstrzymujący, k.125), oraz o udziale D.D. w tzw. „grupie hejterskiej” mającej według medialnych doniesień podejmować działania w celu dyskredytacji

sędziów uznawanych za przeciwników reform Ministra Sprawiedliwości, pozytywnie zaopiniowała wniosek o powołanie na stanowisko w Sądzie Apelacyjnym w [...], k.94-96. Uchwałą z 15 grudnia 2021 r. przedstawiła kandydaturę Prezydentowi stosunkiem głosów 12 za, 2 przeciw, 1 wstrzymujący, k.118-126, w treści uchwały wskazano m.in., że „Brak praktyki orzeczniczej w sądzie okręgowym pierwszej instancji (środki odwoławcze od orzeczeń tego sądu rozpoznaje sąd apelacyjny), a także w sądzie okręgowym odwoławczym, przy uwzględnieniu zmniejszonego zakresu orzekania Pana sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] (25% wpływu), skutkującego zakończeniem jedynie 18 spraw „AKa”, upoważnia do stwierdzenia, że jego doświadczenie zawodowe w zakresie kategorii spraw rozpoznawanych w sądzie apelacyjnym oraz w zakresie rozpoznawania środków odwoławczych jest niewielkie”, k.123;

6. W dniu 25 stycznia 2022 r. sędzia D. D. uzyskał delegację Ministra Sprawiedliwości do pełnienia czynności w KSSiP na czas nieokreślony, k. 351; a 1 lutego 2022 r. Minister Sprawiedliwości przyznał sędziemu równocześnie w związku z delegacją ponownie dwa dodatki finansowe:
7. dodatek funkcyjny w wysokości 0.45 mnożnika podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego,
8. ponadto „dodatek specjalny w wysokości 40% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego miesięcznie brutto”, k.343;
9. Sędzia D.D. zgłosił swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w [...], wskazując, że zgłoszenie to obejmuje „wymiar czasu pracy: pełny”, k.353. Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2022 r. Prezydent powołał SSR D. D. na stanowisko SSA w [...], k.354. Bezpośrednio po powołaniu sędziego D. D. do Sądu Apelacyjnego w [...] Minister Sprawiedliwości w dniu 18 stycznia 2023 r. utrzymał w mocy jego delegację do KSSiP wraz z zachowaniem dotychczasowych dodatków funkcyjnego i specjalnego, k.355; SSA D. D. uzyskał przydział do orzekania w II Wydziale Karnym SA w W. w dnia 23 stycznia 2023 r., k.356; a w sporządzonym tego samego dnia podziale czynności w referacie otrzymał wskaźniki przydziału 15 % wpływu, k.35, mimo deklarowanego w zgłoszeniu na stanowisko sędziowskie zamiaru objęcia urzędu sędziego w pełnym wymiarze. Podobnie zakres określono w podziale czynności w referacie z 16 czerwca 2023 r. ze wskaźnikiem przydziału 15 % wpływu za wyjątkiem spraw AKo, k.358; a także w podziale czynności w referacie z

18 lipca 2023 r., k.359 i podziale czynności w referacie z 29 września 2023 r. k.360-361;

10. W dniu 29 września 2023 r. sędzia D. D. został przeniesiony do nowo utworzonego VIII Wydziału Karnego SA w [...], k.362, utworzonego w całości z obsadą sędziów powołanych na stanowisko sędziowskie z udziałem wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa;
11. Mimo stałej redukcji obciążenia referatu do 15% sędzia D. D. uzyskiwał akceptację dodatkowego zatrudnienia:
 1. w C. w W. – 10 maja 2021 r. brak sprzeciwu ze strony Prezesa Sądu Okręgowego w W.e P.S., k. 350;
 2. w Akademii w C. - 21 listopada 2023 r. brak sprzeciwu Prezesa Sądu Apelacyjnego P.S., k.363-364;
1. Sędzia D. D. został odwołany z delegacji do KSSiP w dnia 12 stycznia 2024 r. z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia oraz z redukcją dodatku funkcyjnego do 0,2 mnożnika podstawy wynagrodzenia zasadniczego sędziego i zwolnieniem z obowiązku świadczenia pracy w KSSIP oraz wstrzymaniem wypłaty dodatku specjalnego, k.365;
2. Nie bez znaczenia dla oceny bezstronności i niezawisłości sędziego jest fakt, że P. S. pełniąc funkcję prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] odmawiał przez kilka miesięcy, między 19 grudnia 2023 r. a marcem 2024 r., w sposób bezprawny i z powołaniem na instrumentalnie wskazywaną potrzebę ochrony danych osobowych D.D., wykonania postanowienia Sądu Najwyższego i przekazania akt osobowych sędziego D.D. (k. 88, k.218-219, k.222, k.236-238). Taka próba utajnienia wskazanych wyżej okoliczności i faktów, poza narażeniem wymiaru sprawiedliwości na nieuzasadnioną przewlekłość i skargi stron postępowania, k. 229-231, okazała się bezskuteczna, a jednocześnie kazała stawiać pytania o rzeczywistą przyczynę działań P.S.

Wszystkie powołane okoliczności wskazują na bezprecedensowy charakter tej sprawy oraz rozwoju kariery zawodowej sędziego D.D., opartej w całości o relacje z Ministerstwem Sprawiedliwości, a nie o kryteria merytoryczne. Karierę tę cechowało:

1. zredukowanie do wymiaru symbolicznego wykonywania funkcji sędziego w latach 2016-2023, za którą pobierał pełne wynagrodzenie;
2. obejmowanie równoległych stanowisk i funkcji w różnych organach podległych formalnie albo praktycznie Ministrowi Sprawiedliwości (KRS, KSSiP) - w każdym przypadku wiążących się z dodatkowym wysokim wynagrodzeniem, nie popartym proporcjonalnym do wynagrodzenia nakładem pracy w tych instytucjach;
3. otrzymywanie, niezależnie od podwajanego i potrajanego w ten sposób wynagrodzenia (sąd, KRS, KSSiP) także dodatkowo wysokich dodatków finansowych jako dodatków funkcyjnych oraz ogromnych, a jednocześnie uznaniowych „dodatków specjalnych”;
4. delegowanie do sądu o dwa szczeble wyższego niż stanowisko sędziowskie, tj. z sądu rejonowego do sądu apelacyjnego;
5. pełnienie funkcji wiceprezesa Sądu Okręgowego będąc sędzią sądu niższego szczebla;
6. brak reakcji Ministra Sprawiedliwości na wniosek o odwołanie sędziego z delegacji wobec stwierdzonych przez sędziów Sądu Apelacyjnego braku wystarczających kompetencji do orzekania w nim przez sędziego D.D., co samo w sobie jest wydarzeniem wyjątkowo stosowanym przez sądy.

W świetle powyższego należało stwierdzić, że sędzia D.D. pozostawał w zależności od Ministra Sprawiedliwości oraz korzystał z dobrodziejstw obejmujących stanowiska i apanaże w skali nieznanej większości sędziów orzekających w polskich sądach. Miało to miejsce w czasie, gdy Minister ten poprzez swoje instrumentalne działania zmierzał do pozbawienia niezawisłości sędziów i niezależności sądów, próbując podporządkować je władzy wykonawczej oraz woli utrzymującej wówczas władzę partii politycznej. Sędzia nie tylko nie przeciwstawiał się tym działaniom, ale je w ten sposób co najmniej wspierał, a tym samym swoją postawą w odbiorze zewnętrznym nie dawał nawet minimalnych gwarancji jakie sędzia bezstronny i niezależny powinien uosabiać. W istocie uosabiał ich przeciwieństwo.

W konsekwencji wykazane powiązania sędziego P.S., sędzi K. W. oraz sędziego D.D. z organami władzy wykonawczej oraz osobami realizującymi kierunki wytyczone przez Ministra Sprawiedliwości, w tym dotyczące odsuwania od orzekania

sędziów nieuległych władzy wykonawczej, wszczynania postępowań dyscyplinarnych wobec tych sędziów oraz instrumentalnego dyscyplinowania sędziów stosujących w swoim orzecznictwie wykładnię dokonywaną w orzeczeniach Sądu Najwyższego i międzynarodowych trybunałów, obejmowania stanowisk i funkcji związanych ze szczególnym zaufaniem także w sytuacji ujawnianych przez innych sędziów wątpliwości co do ich kompetencji do orzekania w wyższych instancjach sądowych, wskazują w sposób bezpośredni na akceptację przez tych sędziów destrukcyjnych działań władzy ustawodawczej i władzy wykonawczej podjętych w latach 2015-2023 dla polskiego wymiaru sprawiedliwości, stanowiących wyraz naruszenia konstytucyjnej zasady trójpodziału władzy.

Tym samym prowadzi to do oceny, że w okresie rażącego naruszania standardów demokratycznego państwa prawnego poprzez ingerencję w niezawisłość i niezależność władzy sądowniczej sędziowie ci nie tylko nie podejmowali działań zmierzających do ochrony niezależności i niezawisłości sędziowskiej, ale znaleźli się w gronie sędziów uczestniczących w zachowaniach stanowiących zamach na tę niezależność i niezawisłość, cieszących się z tego powodu szczególnym zaufaniem ze strony kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości, przekraczającym granice typowego zaufania jakiego należy oczekiwać w relacjach sędziego – organ władzy wykonawczej (por. wyrok SN z 20 lutego 2024 r. II KK 289/23).

Po uwzględnieniu powyższych rozważań stwierdzić należało, że Sąd Apelacyjny w [...] orzekając w składzie SSA P. S., SSA K. W. oraz SSR del. do SA D.D. nie był sądem niezależnym i niezawisłym, a wydane orzeczenie obarczone jest wadą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Konsekwencją stwierdzenia powyższego było uchylenie wyroku nie tylko w stosunku do objętego kasacją P. W. , ale także z mocy art. 435 k.p.k. wobec skazanego R. W. oraz przekazanie sprawy w całości do ponownego jej rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy uznał za konieczne po raz kolejny podkreślić, że wprowadzie w chwili obecnej ustaje tak silne jak dotąd bezpośrednie zagrożenie naruszania przez organy władzy wykonawczej niezawisłości sądownictwa, a także zmniejszona została aktywność (intensywna zwłaszcza w latach 2018-2023) tych sędziów

pełniących nadal funkcje rzeczników dyscyplinarnych, których celem było represjonowanie sędziów sprzeciwiających się podporządkowaniu władzy sądowniczej woli Ministra Sprawiedliwości, to jednak przytoczone wyżej fakty dotyczące przeszłości SSA P. S., SSA K.W. oraz SSR del. do SA D.D. jak i chwila wydania zaskarżonego kasacją wyroku (21 kwietnia 2022 r.) w pełni uzasadniają tezę o braku u wyżej wymienionych przymiotów gwarantujących, że sąd z ich udziałem był w chwili wydania zaskarżonego kasacją wyroku sądem niezależnym i bezstronnym, w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 KPP UE oraz art. 6 ust. 1 EKPC.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]

Marek Pietruszyński Michał Laskowski Paweł Wiliński